

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"א 4664-07

בפני כב' השופט דוד גדול

התובע:

ע"י ב"כ עו"ד אורן גרימברג

נגד

הנתבעת:

ע"י ב"כ עו"ד

חקיקה שאוזכרה:

חוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975

פסק דין

עובדות:

1. התובע יליד 1979, עבד אצל הנתבעת כמאבטח בד בבד עם לימודיו לתואר ראשון בהנדסת מחשב.
2. בתוקף תפקידו כמאבטח, נדרש התובע להופיע לאימון קרב מגע כחלק משגרת עבודתו אצל הנתבעת.
3. אין חולק כי התובע, יחד עם אחרים, הופיע ביום 10.9.06 באולם האימונים של הנתבעת. אין גם חולק כי באותו אימון, תרגלו המשתתפים קרב מגע כשהם ישובים על ברכיהם (להלן: "האימון"). אין גם חולק כי באימון הני"ל שימש כמאמן זאב רבקה (להלן: "המאמן"). אין גם חולק כי משתתפי האימון התחלקו לזוגות, כאשר האחד משמש כתוקף ומשנהו (דוגמת התובע) יושב על ברכיו ומתגונן.
4. אין חולק כי התובע נדחף לאחור ע"י בן זוגו, התובע אבד את שיווי משקלו ונפל לאחור כאשר בן זוגו נופל עמו.

במהלך הנפילה, נשבר קרסולו הימני של התובע. (להלן: "התאונה").

5. התובע פונה ממתקן האימונים לביה"ח הלל יפה, שם קובעה רגלו וגובסה, לאחר שאובחן כסובל משבר מורכב בקרסול.
6. נוכח מצבו הרפואי, הומלץ לתובע להתנתח בקרסול ע"מ לקבעה באמצעות פלטינות. בהתייעצות עם הוריו וגורמי רפואה, הניתוח בוצע בסמוך לביתו, בביה"ח אסף הרופא.
7. התובע שוחרר לביתו ביום 14.9.06 (לאחר 4 ימים מיום התאונה), כאשר נקבעה לו תקופת אי כושר מלאה ל-3 חודשים. ביום 24.12.06 נבדק התובע ע"י רופא תעסוקתי אשר פסק כי נוכח מצבו הרפואי, אין ביכולתו של התובע להמשיך ולעסוק בעבודתו כמאבטח. משכך, הנתבעת מצאה לתובע משרה פקידותית.
8. התובע פנה לד"ר טיס יעקובי על מנת להעריך את מצבו הרפואי, והלה קבע לו נכות צמיתה בשיעור 20% בגין קשיון נוח בקרסול ו-10% נוספים בשל צלקות מכוערות שונתרו בקרסול. ביהמ"ש מינה כמומחה רפואי מטעמו את ד"ר מיכל עמית-כהן, אשר קבעה לתובע נכות צמיתה בשיעור 15% בגין קשיון נוח בקרסול ועוד 5% בגין הצלקות.
8. בכתב תביעתו, עותר התובע לחייב את הנתבעת כבעלת מתקן האימונים וכמארגנת האימון, לשלם לו פיצוי כולל של 255,000 ₪ בגין נזקים מיוחדים, וכן עותר לחייבה בגין נזקים כלליים, כגון, פיצוי בגין כאב וסבל, והפסדי שכר לעתיד עפ"י שיקול דעת ביהמ"ש.

ב. הדין:

1. התובע טוען כי:
 - א. האימון המדובר נערך, לו ולמשתתפים בו, לראשונה ללא שהמדריך מוסר לו הוראות בטיחות מסודרות בע"פ או בכתב, וכן לא מבצע הדגמה קודם תחילת התרגיל.
 - ב. לאחר התאונה, שינתה הנתבעת את הוראות הבטיחות באימון, דוגמת האימון דנא.
 - ג. יש לקבוע אחריות קונקרטיה של הנתבעת לארוע התאונה, נוכח העובדה שמדובר באימון העוסק בנושאים מורכבים שעלולים לגרום לפציעתם של המשתתפים בו. עצם השתתפותו באימון לא מלמדת על הסכמתו לפטור את הנתבעת מאחריות.

ד. יש לדחות את טענת ההגנה של הנתבעת, לפיה יש לייחס לו הסתכנות מרצון. הנסיבות דן אינן מקיימות את התנאים שנקבעו בפסיקה ככאלו המחילים עליו את התיאוריה של הסתכנות מרצון. כך גם יש לדחות כל טענה של הנתבעת המבקשת לייחס לתובע רשלנות תורמת בשיעור כזה או אחר.

ה. הוא זכאי לפיצוי על בסיס כפל נכותו הרפואית, קרי בשיעור 30%.

1. יש לפצותו בגין כאב וסבל בסך 150,000 ₪.
2. הפסדי שכר לעבר השלמת 25% שלא קיבל מהמל"ל בסך 8,264 ₪ ועוד 73,195 ₪ מיום תום תקופת אי הכושר ועד היום.
3. יש לפצותו בגין הפסדי שכר לעתיד (על בסיס נכות תפקודית בשיעור 30%) בסך 657,104 ₪.
4. עזרת צד ג' לעבר ולעתיד בסך 85,000 ₪ גלובלי.
5. הוצאות רפואיות, נסיעות וכיו"ב לעבר ולעתיד בסך 125,000 ₪.
6. מכל הסכומים הנ"ל יש לנכות תשלומי המל"ל.

2. הנתבעת טוענת כי:

א. התובע בחר מראש במקצוע שיש בו סיכון, שכן מאבטח אינו פקיד בעיקר כשהמדובר באבטחת שדה תעופה, בתפקיד הכרוך בסיכון מיוחד.

ב. בן זוגו של התובע פעל בניגוד להנחיות ובניגוד לנדרש, וכתוצאה מכך התובע נפגע.

ג. היא לא היתה צריכה לצפות את התנהגותו של בן הזוג. היא לא יכלה ולא יכולה לצפות כל סוג של התנהגות בשעת אימון, ומכאן שאין לייחס לה אחריות קונקרטיה לתאונה.

ד. השתתפות התובע בסוג כזה של אימון, נכנסת בגדרי הסתכנות מרצון, שכן שניים הנאבקים זה עם זה מוחלים זה לזה כאשר הפגיעה איננה בכוונת מכוון. מכאן שאין לייחס לה כל אחריות בגין התאונה.

ה. לחילופין, ככל שתושת על הנתבעת אחריות, ויש צורך להתייחס לגובה הנזק, היא תטען כי לנכות האסטטית בגין הצלקות אין כל משמעות תפקודית. טענת התובע כי ראה את עצמו מתפקד כמאבטח, נולדה לראשונה בתצהירי עדות ראשית של התובע. הוא הועסק בתפקיד זה כמשרה זמנית לצד לימודיו בהנדסת מחשב.

1. השכלתנו של התובע כמהנדס מחשבים, שוללים כל טענה לירידה אפשרית בשכרו של התובע.
2. התובע השביח שכרו לאחר התאונה, ואין לפצותו מעבר לקביעה גלובלית של 20,000 ₪. לחילופין, עפ"י חישוב אקטוארי מלא, יש לפצות התובע במחצית החישוב האקטוארי, היינו בסך 30,434 ₪. בגין הפסדי השתכרות לעתיד, יש לקבוע כי לא נגרמו לתובע כל הפסדי שכר לעתיד. בכל מקרה אין לפסוק פיצוי בגין ראש נזק זה מעבר ל-25,000 ₪. באשר לעזרת צד ג' לעבר ולעתיד, אין מקום לפצות בגין ראש נזק זה, נוכח גילו הצעיר והעדר ראייה/יות בנושא. באשר לראש הנזק של פיצוי בגין הוצאות רפואיות, נסיעות והוצאות אלו מכוסות ע"י קופת החולים בה חבר התובע. באשר לראש הנזק של כאב וסבל, מוצע לפצות את התובע על בסיס של פי 1.5 מאשר היה מקבל לו חוק הפלת"ד חל עליו, ועל בסיס של 18.5% נכות משוקללת, קרי 51,625 ₪.
- ח. יש לנכות מכל פיצוי שיקבע 83,599 ₪ מתקבולי המל"ל, כך שכל נזקו של התובע "נבלע" בתקבולי המל"ל.
3. הצדדים הופיעו לפני בישיבת יום 23.12.09, שבה נחקרו התובע וחברו עופר אזולאי. באותה ישיבה אמור היה להיחקר חוקר מטעם הנתבעת, אך זו ויתרה על עדותו של החוקר והסתפקה בהעדת המאמן זאב רבקה. כבר בזמן אמת, קרי בתחילת ישיבת ההוכחות, התנגד ב"כ הנתבעת להשמעת עדותו של עופר אזולאי שהיה אחראי משמרת בשעה שארעה התאונה. ב"כ הנתבעת תמך את בקשתו בשתיים: הואיל והעד אזולאי לא נכח במתקן האימונים בעת קרות התאונה, אזי כל עדותו היא בבחינת שמועה שערכה הראייתי אפס. יתרה מזו, טוען ב"כ הנתבעת כי אזולאי עצמו הגיש תביעה כנגד הנתבעת בבימ"ש זה, ולגבי אזולאי, התיק דכאן ופס"ד שיינתן, ככל שיינתן לטובת התובע, ישמש לו כמנוף לתביעתו שלו.
- קראתי בעיון רב את עדותו של מר אזולאי. האחרון מודה כי לא נכח במקום בעת התאונה. משכך, האמור בתצהירו אינו אלא עדות שמועה שאין ליתן כל משקל ראייתי לעדות. ככל שהיה ניתן לייחס לעדות זו משקל של "עדות מומחה" במקרה המיוחד, אזולאי שהגיש תביעה כנגד הנתבעת בטענה שארעה לו תאונה זהה, או למצער דומה לזו של התובע, גורמת

לכך שהוא מצוי במצב של "בעל עניין", ועדותו מבחינה מהותית אינה מקובלת עלי. התוצאה הסופית היא שלצורך פסה"ד דנא, עדות זו לא תילקח בחשבון וכך אני מורה.

4. מקריאת סיכומי הפרקליטים, נמצאתי למד כי אין ביניהם כל מחלוקת בדבר אחריותה המושגית כפי שהדבר מכונה בפסיקה (ראו למשל ע"א 145/80 שלמה ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש פד"י לז' (1) 113), זאת מכח בעלותה ו/או החזקתה במתקן האימונים שבו ארעה התאונה.

ב"כ הנתבעת מפנה בסיכומיו ל-ע"א 371/90 חמוד סובחי נ' רכבת ישראל פד"י מז' (3) עמ' 345 בעמ' 349 והוא מודה שעל מעביד לדאוג לשלום עובדיו מחד אך מאידך החבות והדאגה אינם מוחלטים באופן שיהפוך את יחסי המעביד כלפי עובדו ליחסים של מבטח ומבוטח (בהתאמה).

אני משוכנע, מבלי להשחית מילים רבות על כך, שהנתבעת כמעביד רוצה בשלום עובדיה, קל וחומר בשלומם של המאבטחים הפועלים מטעמה, ועל כי יהיו אלו במצב גופני, בריאותי וכושר הטובים ביותר. שכן אם לא כך יהיה, תחטא הנתבעת לבסיס העסקתם של המאבטחים דוגמת התובע.

מול חובה/עמדה זו יש לקחת בחשבון כי הנתבעת מבקשת להביא את המצב באימון דוגמת האימון דנן למצב הקרוב ביותר שהמאבטח עלול למצוא עצמו "בזמן אמת" וכפי שהורונו בצה"ל: "קשה באימונים קל בקרב".

בין שני מצבים אלו עלינו לבחון את נסיבות המקרה שלפנינו, ולצורך כך לבחון את עדויות המעורבים, התובע מחד והמאמן מאידך.

5. התובע סיפר בחקירתו בביהמ"ש כי בשעה שהתקבל לעבודה אצל הנתבעת, הוא הוחתם על טופס הוראות בטיחות כלליות לעובד חדש (מוצג ג' למוצגי הנתבעת). מעיון בהוראות אלו, האמור בהן טוב, נכון ומתאים למאבטח, לנהג, לפקידה ומתכנת מחשבים במידה שווה. אין בהם שום הוראה שהיית מצפה לראות ממי שעוסק בפעילות מסכנת חיים כמאבטח. התובע נשאל ע"י ב"כ הנתבעת, האם זה נכון שלפני כל תירגול ובתחילת כל שיעור הוקראו הוראות הבטיחות ע"י המדריך.

התובע השיב לאלתר בשלילה. הוא סיפר כי רק בקורס ההכשרה, מאוד מקפידים ולאחר מכן לא. התובע נשאל מהי תגובתו לתזה לפיה המדריך גורס טוען היפוכו של דבר, האם משמע שהמדריך אינו דובר אמת והתשובה – חד משמעית כן.

התובע המשיך וסיפר כי הוא נמנה על היחידה לאבטחה היקפית שתפקידה לשמור על שדה התעופה והבאים אליו מפני כל מזיק. התובע אישר כי לאחר קורס בן שלושה שבועות על המאבטח לשמור על כושר וכשירות מבצעית, ולכן הוא נדרש להתאמן באופן שוטף אך לדעת התובע באימונים בצה"ל, ההקפדה היתה עשרות מונים.

באשר לאירוע התאונה עצמו לא נשאל התובע בצורה ישירה כיצד ארעה התאונה, אלא נתבקש להגיב האם הופתע מפעולתו של חברו שותפו לאימון, והתשובה היתה חיובית. התובע הלין (ברישא לעמי' 16) כי האימון המדובר היה חדשני עבורו והוא צפה שהמדריך יתן הסברים מה כולל אימון שכזה תוך הדגשות ה"לא תעשה". ביחס למתן הוראות בטיחות, הדגיש התובע כי אלו ניתנות בהרחבה באימוני ירי, אך זה יורד במהלך אימונים של קרב מגע.

6. מקריאת תצהירו של התובע הוא מספר באותה מתכונת כי הוכשר כמאבטח. הכשרה זו כללה אימוני ירי וקרב מגע. באשר לאימון בו היה עליו להימצא על ברכיו, אימון זה היה ראשוני, לא קדמה לביצועו כל הדרכה מסודרת, ובעיקר לא בוצעה כל הדגמה של המדריך בסיוע אחד המשתתפים כפי שנהוג לכנות זאת בצה"ל תרגיל "על יבש". משמע מהשוואת התצהיר לחקירה ומהחקירה לתצהיר, אין סתירות שיש לדון בהן. העמדה עקיבה לאורך כל הדרך.

7. האידך גיסא של סיפורנו הוא המדריך רבקה. המדריך מתאר בתצהירו את שלבי הכשרתו של מאבטח וכן התנהלותו של אימון קרב מגע והמימונים שהמתאמן עושה על גופו על מנת שלא יפגע.

עיינתי עיין היטב בסעיף 16 לתצהיר המאמן וחיפשתי בו תשובה לשאלה שניקרה במוחי, האם המאמן מאשר או מכחיש שהאימון בו נדרשו המתאמנים לשבת על ברכיהם היה חדשני- ראשוני כטענת התובע, להבדיל מרוטינה של אימונים בקרב מגע.

כן חיפשתי בתצהירו של המאמן התייחסות של המאמן לטענה הבאה מפני התובע כי הם לא הוזהרו על הסיכון אם תהא חריגה מהוראות המאמן ומהן תוצאותיה האפשריות של חריגה כזו מבחינת סיכון העובד.

בשתי נקודות חשובות אלו, תצהירו של המאמן נעדר תגובה כלשהיא על מנת שנוכל לדעת אם הוא מסכים עם טיעונו של העובד או מתנגד לטיעון כזה.

8. מכאן יש לעבור ולסקור את חקירתו של המאמן בביהמ"ש והוא מספר כיצד מתנהל האימון, באה התשובה, הוא מקבל את הקבוצה, מוודא שכולם בריאים, יש להם את הציוד ומתחילים באימון.

חסרה לי התייחסות, האם המאמן הקריא או הסביר שוב את הוראות הבטיחות ומהן, ככל שישנן לגבי האימון מיוחד זה.

ב"כ התובע לא וויתר ושאל את המאמן האם נכונה טענת התובע כי מבחינתו הוא נחשף לראשונה לסוג כזה של אימון, תשובת המאמן לגבי התובע כי הוא לא זוכר.

המאמן גם הודה בחקירתו לביהמ"ש כי לאחר שארע את שארע לתובע, שונו נהלי בטיחות. ב"כ התובע שאל את המאמן האם ראה את התאונה בהתהוותה או רק כאשר הם (התובע ובן זוגו – ד.ג.) נפלו, התשובה חיובית. המאמן גם סיפר בתצהיר כי התנהלותו של בן זוגו של התובע לאימון (שמתבצע בזוגות) חרגה מההוראה ולמעשה יש בה משום עבירת בטיחות.

העד לא סיפר בחקירתו בדרך כלשהיא האם התובע חרג מאיזו הוראת בטיחות כללית או ספציפית. התשובה והטענה של המדריך כי מי שביצע עבירת בטיחות וחרג מהוראותיו, יהיה בן הזוג.

9. משמע מכל האמור בסעיפים 5 עד 8, כי גם אם ניתנו הוראות בטיחות מיוחדות לתרגיל המסויים, הוראות אלו לא קויימו ע"י בן הזוג של התובע וכלפי התובע אין למדריך כל טענה.

כן אני מסיק מדברי התובע מול דברי המאמן כי לפנינו מצב בו התובע טוען טענת ברי, בעוד המאמן טוען לא יותר מטענת שמא כי לא ראה את התאונה בהתהוותה, אלא כששמע את הצעקה הפנה מבטו לאזור.

משכך, בשיקול הכולל אני מחליט להעדיף ולבכר את גרסת התובע לנסיבות אירוע התאונה על פני גרסתו של המאמן לרבות התייחסותו לפיזור המשתתפים בו ומתן ההוראות בתחילת האימון.

10. משהגענו עד הלום, יש להכריע האם בנסיבות התאונה צפה התובע או צריך היה התובע לצפות סוג כזה של אימון ותוצאותיו.

אני הולך דווקא לשיטתו של המאמן הטוען כי בן הזוג חרג מהוראותיו וביצע עבירת בטחון. לטעמי, התובע כאדם סביר ומתאמן סביר שהוסבר לו לא אחת על הפעילויות בקרב מגע לא צריך היה לצפות שבן זוגו יחרוג מההוראות וביצע עבירת בטיחות.

לו טען המאמן בוודאות שהוא הדגים למתאמנים כיצד לשמור על עצמם ועל זולתם, ובכל זאת, בשל תקלה בתום לב ארעה תאונה, הייתי מאמץ את גישת הנתבעת והמאמן מטעמה. במקרה דנן, המדובר, בבן הזוג, במי שעבר עבירת בטיחות ופעל בניגוד להנחיות שניתנו לו. התובע שכנעני כי לא בוצעה הדגמה קודם ביצוע התרגיל ע"י המאמן ולא פורטו הסיכונים ובעיקר מה לא לעשות בביצוע התרגיל.

כך שבסופו של יום, אני בא למסקנה כי הנתבעת, כמי שארגנה את כל אירוע התרגיל, התרשלה במילוי חובת זהירות ספציפית, ומכאן שהיא חבה לפצות את התובע על נזקיו ככל שאלו יוכחו על ידו.

אך קודם שנעבור לבחינת הנזק וגובהו, יש לדון ולהכריע האם התובע נטל על עצמו סיכון בעצם השתתפותו באימון באופן שמפחית עד כדי איון את אחריותה של הנתבעת.

11. ב"כ הנתבעת מפנה לדברי ה"טור" בסימן תכא הקובע:

"שאלה לא"א (אדוני אבי) הרא"ש (רבנו אשר) ז"ל שנים שהתאבקו יחד והאחד הפיל חברו לארץ ונפל עליו וסימא עינו של התחתון (בהפלתו) מה דינו.

תשובה נראה דפטור מה' דברים ... ותניא גבי ב' שרצו בר"ה (ברשות הרבים) והזיקו זה בזה שלא בכוונה פטורין ובנדון זה התאבקו זה עם זה מדעת שניהם והציקו זה את זה שלא בכוונה כי הדבר ידוע ב-ב' מתאבקין יחד עיקר כוונתם שיפיל אחד לחברו ואי אפשר לאדם לצמצם ולכוון שיפילהו בנחת שלא יוזק כי בכל כוחם הם מתאבקים וכל אחד מהם מכוון להפיל חברו ומחלו זה על זה ואדעתא דהכי התאבקו יחד.

מכאן יש ללמוד כי יש לפטור את הנתבעת, שכן המתאמנים, ולענייננו התובע, נכנסו לזירת האימון בידעה שעלול לקרות נזק והם מוחלים מראש זה לזה על כל נזק שייגרם עקב המאבק. אך אם נעיין בדברי הבית יוסף על הטור, הוא מביא בשם ה"בית חדש":

"ויש לגמגם על תשובה זו כי מתחילה נתן טעם לפטור מפני שהוא אנוס ... ואח"כ נתן טעם מפני שמחלו זה לזה וטענת מחילה ג"כ אינה טענה שהאומר לחברו סמא את עיני קטע את ידי ע"מ ליפטר חייב"...

מכל האמור, יש להבין כי דין זה נתון במחלוקת ואינו לדעת הכל. כך יש לציין כי אין לתובע דין טענה כנגד בן זוגו אף כי עפ"י הראיות והודאת המאמן, בן הזוג המזיק חרג מההוראות שניתנו, וכך אירע מה שאירע. הטענה הקשה של התובע ועליה לא ניתן מענה הולם מצד הנתבעת ובעיקר המאמן, כי היה על המאמן לבצע הדגמה "על יבש" קודם שהחל האימון בפועל, להראות כיצד על כ"א לפעול ובעיקר כיצד לא לפעול וממה יש להימנע. אני מניח כי אם היתה מתבצעת הדגמה מלאה ובכל זאת היה קורה האירוע, לא היה התובע מלין, ואם היה מלין, לא היה מקום לתלונתו. משכך, דין הטענה של הסתכנות מרצון להידחות.

12. כאן המקום לדון בשאלת גובה הנזק.

בין הפרקליטים נטושה מחלוקת האם יש להכפיל את שיעור הנכות הרפואית ולקבוע נכות תפקודית בשיעור 30%. לטעמי, יש לקבל עמדת ב"כ הנתבעת בשאלה זו ולקבוע כי יש לקבל את עמדתה של המומחית מטעם ביהמ"ש אשר קבעה נכות אורטופדית בשיעור 15% וכן יש לקבל את עמדתו של ב"כ הנתבעת כי לצורך הפיצוי אין לקחת בחשבון את הצלקות שנתרו לתובע, שכן לאלו אין השלכה על שכרו.

13. מכאן יש לבדוק את ראשי הנזק הנתבעים.

א. כאב וסבל:

ב"כ התובע מבקש לפצותו בסך 150,000 ₪ בגין ראש נזק. ב"כ הנתבעת מבקש כי בגין ראש נזק זה יפוצה התובע בסך 51,625 ₪. במחלוקת זו שבין הצדדים, אני מקבל את עמדת ב"כ הנתבעת להעניק פיצוי בגין כאב וסבל בסך 150,000 ₪, נראה לי כסכום מופרז.

ב. הפסדי שכר לעבר:

ב"כ התובע עותר לחייב את הנתבעת לשלם לתובע סך 8,264 ₪ בהפרש בין מה ששילם לו המל"ל לנתבע על ידו. כן מבוקש לפצותו בסכום נוסף 73,195 ₪.

ב"כ הנתבעת טוען כי לטעמו די בפיצוי גלובלי של 20,000 ₪. אם דעה זו לא תתקבל, אזי מציע ב"כ הנתבעת לפצותו עפ"י מחצית הסכום המתקבל מחישוב אקטוארי, היינו 30,434 ₪. במחלוקת זו שבין הצדדים, אני מקבל עמדת ב"כ התובע ביחס להשלמת 25% שלא שולמו ע"י המל"ל ותוספת מחצית מהחישוב האקטוארי, שכן הסכום הגלובלי המוצע על ידו נמוך מידי. לפיכך בראש נזק זכאי התובע לפיצוי בסכום כולל של $30,434 + 8,264 = 38,698$ ₪.

ג. הפסדי שכר לעתיד:

ב"כ התובע עותר לחייב הנתבעת לפצות את התובע בסכום כולל של 657,104 ₪. ב"כ הנתבע טוען כי התובע לא יפסיד מאומה, שכן הוא עתיד להשתכר באופן סביר ויפה כמהנדס מחשבים. לחילופין, מציע ב"כ הנתבעת לשלם לתובע פיצוי גלובלי בסך 25,000 ₪. לטעמי שני הצדדים מפריזים בסכומים המוצעים על ידם. אני מקבל את הצעת ב"כ הנתבעת לחייב בתשלום גלובלי שגובהו יהא 40,000 ₪.

ד. עזרת צד ג' והוצאות רפואיות:

בראשי נזק אלו תבע התובע לפצותו בגין הוצאות רפואיות בסך 125,000 ₪ לעבר ולעתיד וסך של 85,000 ₪ בגין עזרת צד ג'.

ב"כ הנתבעת טען, ועמדתו מקובלת עלי, כי אין מקום לפסוק מאומה בגין שני ראשי נזק אלו, שכן התובע לא השכיל להמציא ראיות שיהיה בהן כדי לשכנע הן בעצם נחיצותם של תשלומים אלו והן לגבי גובהם, ומכאן שדינם להידחות.

ג. לסיכום:

1. העולה מן המקובץ כי דין התביעה להתקבל ועל הנתבעת לשלם לתובע סך של 130,593 ₪. מסכום זה יש לנכות את תקבולי המל"ל בסך 83,599 ש"ל. לפיכך הסכום שנותר לתשלום עומד ע"ס $46,944 = 130,593 + 83,599$ ₪.

2. כפועל יוצא מהתוצאה אליה הגעתי, על הנתבעת לשלם לתובע הוצאות משפט בסך 1,500 ₪ ושכ"ט בסך 7,000 ₪ בלווית מע"מ כחוק ביום התשלום בפועל.

ניתן היום, כ"ז אלול תש"ע, 06 ספטמבר 2010, בהעדר הצדדים.

דוד גדול 4664/07-54678313